

HAKİMİYYET - 11 -

Ortada ulemanın iki sözü var: Bunlardan biri diyor ki, „**Küfür altı bir küfür!**“; diğeri de diyor ki, Maide, 44, Ehl-i Kitab hakkında nazil olmuştur. Bu iki kavil arasında tenakuz yoktur. Zira „**Küfür altı bir küfür**“ diyenler, bu sözleriyle, yukarıda geçtiği gibi, her hüküm veren kasd edilmemiştir. Muayyen ve belli hâkimler kasdedilmiştir. Ama bu ayet, „**Ehl-i Kitab hakkında nazil olmuştur**“ diyenler ise, onların gayeleri ayetin nüzul sebebinin anlatmaktır.

Evet, bu ayet-i kerime o ehl-i kitab hakkında nazil olmuştur ki, onlar kendi kafalarından bir takım hükümler ve kanunlar icad ettiler de onları Allah'ın gönderdiği ve indirdiği Şeriat'a tercih ettiler, dolayısıyla bu halleriyle dinden ve imandan çıkmış oldular. İşte maksad budur. Yoksa mezkur ayetteki hüküm Ehl-i kitaba mahsustur, diğer ümmetleri ilgilendirmez, demek değildir.

Bu noktadan hareketle:

Bu ümmetten de bir takım müslümanlar çıkıp, Allah'ın gönderdiği ayetlere munakız (ters düşen) hükümler icad edip; bir taraftan bunları yürürlüğe koyan öbür taraftan ise, Allah'ın Şeriat'ını kaldıranlar, elbette küfre gitmiş, kâfir olmuşlardır.

Bu hususu aydınlatmak üzere, kütüb-i sitteden Buhari, Müslim ve daha başkalarının Hz. Ömer'den rivayet ettikleri bir hadisi görelim:

„**Zina suçu işleyen bir erkek, bir kadın iki yahudi Allah Resulü'ne gelir; Allah Resulü (s.a.v.), onlara: „Bu hususta kitabınızın hükmü nedir?“ diye sordu. Onlar cevap verdi: „Alimlerimiz tahmin (yüzünü karartma) tecbiye (bir hayvana ters bindirip sokakları dolaştırma) icad ve ihdas ettiler.**“

„Abdullah b. Selam araya girdi ve dedi ki, Ey Allah Resulü! Bunlardan Tevrat'ı iste!.. Tevrat getirildi, onlardan biri elini recim ayetinin üzerine koydu ve kapattı. Ayetin mâbadini ve makablini okudu... Bunun üzerine Abdullah b. Selam elini kaldırdı, dedi. Elini kaldırıncaya recim ayeti ortaya çıktı. Bunun üzerine Allah Resulü, bunların recm edilmesini emretti...“ (Buhari'deki lafız bu)

İşte Tevrat'taki hüküm bu idi. Yahudi uleması ne yapmış? Bu şer'î hükmü terk etmişler de kendi kafalarına göre tahmin ve tecbiye şeklinde bir ceza hükmü getirmişler ve fakat Tevrat'taki recim ayetini silmemişler ve tağyir etmemişlerdi.

Ve netice itibarıyla şunu söyleyebiliriz ki, Allah'ın Şeriat'ına munakız ve muğayır bir hüküm koyup zamanla onu herkese tatbik edilecek hale getirip yürürlüğe koymak, Allah'ı da, O'nun Şeriat'ını da inkâr etmek, demektir. Bundan daha büyük küfür olur mu? Bu mesele; ister emirler cinsinden olsun ve isterse yasaklar cinsinden olsun, değişmez!..

Ve siz İslam beldelerinin çoğuna baktığınız takdirde devlet reislerinin de onların tayin ettikleri hâkimlerin de hemen hemen hepsini göreceksiniz ki, yahudilerin yaptıkları bu küfür hareketini yapmaktadırlar.

Şu hususu da tekrar etmekte fayda vardır:

Kur'an'da bir ayet düşünün ki, emir olsun, nehiy olsun, onun genelde nüzulüne muayyen bir sebep vardır; yani nüzulüne belli bir şahıs veya belli bir hadise sebep olmuştur. İşte ayetin hükmü, hem o şahsa aittir hem de o şahsın durumuna düşmüş olan her şahsa da şamdır. Ve o meseleyi usul-i fıkıh kaidelerinden geçirmek istediğimiz zaman şöyle deriz:

„**Ayet, ibaresiyle o şahsa delalet eder; delaletiyle de o işte o şahsın bütün benzerlerine şamdır.**“ Çünkü, „**İtibar, sebebinde hususuna değil, lafzın umumuna**“ Evet; bu şekilde bir kaide-i külliye vardır.

Binaenaleyh, bir müslüman, yahudilerin yaptığı icraatın bir mislini yaptığı takdirde, yani kanun vaz eder ve o kanunla

hükmetmeyi Şeriat'la hükmetmeye tercih ederse, Maide, 44. ayetin tasvir ettiği yahudilerin durumuna düşer ve aynı hükme yani küfre düşme hükmüne tabi olur. Ve işte bu noktada bir de İbn-i Hacer'i dinleyelim. Bu zat diyor ki:

„**Bu ayetler, her ne kadar Ehl-i Kitab hakkında nazil olmuş iseler de umumî oluşları başka ümmetlere de tenavül etmektedir.**“ İbn-i Hacer, ilaveten şunu söylemekte: „**İsmail El-Kadı, Ahkâm-ı Kur'an'da, o babdaki ihtilafı kaydettikten sonra diyor ki: „Bir kimse, bunların yaptığını yaparsa, yani Allah'ın hükmüne muhalif bir hüküm icad edip, onu uyulması gereken bir din kabul ederse, onlara lazım gelen bir misli, bunlara da lazım gelir, yani kâfir olur; ister hâkim olsun, ister bir başkası olsun!..“** (Fethül-Barî, c. 13, s. 120)

Bu arada yine bir meseleye işaret edelim:

„Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmetmek, Peygamber'e (s.a.v.) ve ona tabi olanlara farzdır. O halde kim Allah'ın hükmünü kabul ve iltizam etmezse, o kâfir olur.“

İşte kâfir olanların vasfı budur. Kâfir olmayanlara gelince; zahiren ve batinen Allah ve Resulü'nün hükümlerini kabul ve iltizam ettiği halde heva ve hevesine tabi olarak ve nefesine uyarak isyan ederse, onun hükmü diğer günahkârlar gibidir; kâfir olmazsa da zalim ve fasık olur.

Şartlar:

O halde Şeriat'la hükmetmeyenleri tekfir etmenin değil, etmemenin şartı:

1- Zahirde ve batında Allah ve Resulü'nün hükümlerini kabul, tasdik ve iltizam etmiş olmasıdır. Öyle ki, bir kimse Şeriat'ın tek hükmünü bile kabul etmezse kâfir olur, mürted olur.

2- Kendisine arzedilen davada Allah'ın hükmüyle hükmetmediğini kabul etmesi, bunun yanında hata ettiğini ve günaha girdiğini ve Allah'ın indirdiği Şeriat hükmünün isabetli, kendisinin verdiği hükmün hatalı bir hüküm olduğunu itiraf ve kabul etmesi!..

Ve şayet lisan-ı hal veya kal ile kendisinin verdiği hükmün Allah'ın gönderdiği hükümden üstün olduğunu veya ona müsavi olduğunu veya geçmiş zamanlarda, Şeriat'ın hükmü her ne kadar geçerli idiyse artık onun modasının geçmiş olduğunu veya her zaman Şeriat'ın geçerli olduğunu ve fakat kendisinin istediği hükümlerle hükmetmesinin caiz olduğunu; işte bu dört şıktan hangi birisi olursa olsun kabul ettiği takdirde kâfir ve mürted olduğunda şüphe yoktur.

3- Şeriat'ın hilafına verdiği hüküm, Şeriat'ı değiştirme sisteminin, bir hükmü, bir maddesi değil de muayyen ve belli bir mevzua dair olması, yukarıda da söyledim; tek-tük hadiselerde olması şartıyla! Yoksa Kemal ve kemalistlerin yaptığı gibi, sistem olarak Şeriat'ı kaldırmaları, yerine kendi kafalarına göre sistem getirmeleri şeklinde değil! Ve şayet bu şekilde olursa, tek meselede de olsa Şeriat'ın hilafına hüküm ve karar veren kâfir olur. Hatta bu arada Allah'ın verdiği hükmün isabetli, kendisinin hatalı olduğunu kabul etmesi kendisine fayda vermez; küfre gitmesinden, mürted hükmüne tabi olmasından kendisini; ganimet olmasından da malını kurtaramaz.

Bu hususa birkaç misal verelim:

Bir hâkim düşünün; kendisine bir hırsızın davası getirildi. Kendisi biliyor ve inanıyor ki, „Hırsızlık yapma haramdır.“ Cezası ise, elinin kesilmesidir. Bu iki meseleyi de kabul ve tasdik ediyor ve hilafına hüküm vermenin kendisini günaha sokacağına da inanıyor ve fakat bütün bunlara rağmen, akrabası olduğuna veya dostu olduğuna veya herhangi bir menfaatin geleceğini bakarak elinin kesilmesiyle hükmetmiyor da başka bir ceza ile onu cezalandırıyor ve kendisine göre de bir gerekçe buluyor. İşte bu adamın verdiği

hüküm kendisini küfre götürmez, ama zalim ve fasık olmaktan da kurtarmaz. Neden götürmez? Çünkü, Şeriat'ın o babdaki hükmünü tastik ve kabul ediyor ve aynı zamanda Şeriat'ın hilafına verdiği hüküm, sistemin bir gereği değil, ferdi bir mesele oluşudur. Ve neden kendini zalim ve fasık olmaktan kurtaramaz? Çünkü, heva ve hevesine uyararak Şeriat'ın hilafına göre hüküm ve karar vermiştir. Sebep ise akrabalığı, dostluğu veya herhangi bir menfaatli.. Şayet bu gibi menfaatler bahis mevzuu olmasaydı, Şeriat'ın hükmüyle hükmedecek ve hırsızın elinin kesilmesi karar verecekti.

Meseleyi bir de şu yünden inceliyalım:

1- Hırsızlık yapmanın haram olduğunu kabul ediyor velakin hırsıza verdiği ceza; hapis, sopa veya benzeri bir cezadır. Ama ferdi bir mesele olarak değil de Şeriat'a muhalif bir sistemin gereği olarak ve umumî olarak, yani hırsız kim olursa olsun hüküm ve karar değişmiyor! İşte bu şartlar çerçevesi içerisinde karar vermesi, o hâkimi de ve o kanunu çıkarana da küfür altı bir küfürle değil, küfür üstü bir küfürle, küfre sokmuş ve okun yaydan fırladığı gibi İslam Dini'nden çıkmıştır. Çünkü bu nedir ve ne demektir? Bu, Rabb'ülâlemin'in hüküm ve kanunlarını, Şeriat nizamını insanların koyduğu kanun, nizam ve düzenlerle değiştirmedir.

2- O ülkede ilan edilen, yani mer'iyette olan Allah'ın Şeriat'ı mıdır, yoksa insan yapısı kanunlar mıdır? Mesela, yürürlükte olan Allah'ın Şeriat'ıdır; anayasası da kanunları da hep Şeriat'a dayanmaktadır. Ve fakat hâkimin biri çıktı, önüne gelen bir davada, Şeriat'ın hilafına hüküm ve karar verdi ve bu arada kendisinin günahkâr olduğunu, suç işlediğini kabul ve itiraf etme kaydıyla; işte bu hâkim, zalim ve fasık olmuş ise de küfre gitmemiştir. Tevbe ve istiğfar etmesi gerekir.

Amma velakin, yürürlükte olan beşer kafası kanunlardır; Türkiye'de olduğu gibi, işte bu kanunlardan herhangi biriyle karar vermesi demek, cahilî bir hükümle Allah'ın hükmünü değiştirmesi; Rabb'ülâlemin'in Şeriat'ını insan yapısı kanunlarla değiştirmesi, demektir ki, işte bu da okun yaydan çıktığı gibi dinden ve imandan çıkarır, kâfir yapar, müşrik yapar, neces yapar.

3- Yahudiler, ilk önce belli vakia ve muayyen hadiselerle ve hususî şahıslar hakkında değişik hüküm ve kararlar verirlerdi. Yani verilen kararlar bazen Tevrat'a uyar, bazen uymazdı. Hakkında verilecek hüküm adamına göre değişirdi. Ve fakat bu durum Şeriat'a muhalif bir sistem haline gelmemiştir. Sonra bunu, bu muhalefeti bir sistem ve umumî bir kanun haline getirdiler ve artık Şeriat'ın o maddesini değiştirip kanunlaştırdılar. Ve kendilerince meşru hale getirdiler. Dolayısıyla Maide ayetlerinin hükmüne girdiler; kâfir, zalim ve fasık oldular.

Sahih-i Müslim'in c. 11, s. 209 Berra b. Amir'den rivayet ettiği hadis-i şerif'i görelim:

„Peygamber (s.a.v.)'in yanından yüzü karartılmış ve sopa vurulmuş bir yahudi geçiyordu. Efendimiz onu çağırdı ve dedi ki, kitabınızda zina cezasının hükmü bu mudur? diye sordu. O da „Evet“ dedi. Allah Resulü yahudi alimlerinden birini çağırdı ve ona: Hz. Musa'ya inen Tevrat'a yemin ettirerek „Kitabınızdaki hüküm böyle midir?..“ diye sordu. O da „Hayır!“ dedi ve ilave etti: „Eğer sen bana yemin verdirmeseydin doğrusunu söylemiyeciğim!“ dedi.

„Kitabınızda zinanın cezası recimdir!“ Lakin zina vakaları, ileri gelenlerimiz arasında çoğaldı. Bunlardan zina edenlerin birini yakaladık mı ilişmezdik ve fakat zayıflarımızdan birini yakalarsak ona recim cezasını tatbik ederdik. Sonra kendi aramızda anlaşdık ve dedik ki, eşrafa da düşük olanlara da recim yerine tahmim ve sopa cezası verelim (ve bunda karar kıldık ve artık bu, umumî bir ceza haline geldi.) Bunun üzerine Allah Resulü: „Ya Rabb'i! Bunların öldürdükleri bir emri, ben ilk defa olarak ihya ediyorum (ve tatbik ediyorum!..“ dedi“ ve o adam hakkında recim edilme kararını verdi. İşte bunun üzerine Maide, 41 ayeti nazil oldu. Ayet şöyle:

„Ey Resul! Ağızlarıyla inandık, deyip kalbleriyle inanmamış olanlardan ve yahudilerden küfürde yarış edenler seni üzmesin! Onlar yalana kulak verirler; sana gelmeyen diğer bir topluluğa kulak verirler; kelimeleri yerlerinden değiştirirler; „Eğer size bu verilirse alın, bu verilmezse sakının!“ derler. Allah, birini şaşırtmak isterse,

sen onun için Allah'a karşı hiçbir şey yapamazsın. Onlar öyle kimselerdir ki, Allah onların kalblerini temizlemek istememiştir. Onlar için dünyada rezillik var ve yine onlar için ahirette de büyük bir azab vardır.“

Ve yine onlar şöyle diyorlardı:

„Muhammed'e gidin! Eğer o, tahmim ve sopa ile emrediyorsa onu alın, yok recimle fetva veriyorsa ondan sakının!“ dediler. İşte Allah Teala Maide, 44., 45., ve 47. ayetlerini indirdi.

Demek oluyor ki, yahudiler ilk önce Tevrat'taki recim ayetiyle hükmediyorlardı ve onların indinde ilan edilen Şeriat bu idi, yani recimdi. Fakat zamanla ne yapmışlar? Recim hükmü zayıflara tatbik edilmiş, eşrafa ise dokunulmamıştır. Zamanla eşraf arasında zina çoğalmış olduğundan yahudi uleması bir araya gelmişler, Tevrat'ın recim hükmünü değiştirerek onun yerine kendi kafalarına göre „Tahmim ve celd“ cezası getirmişlerdir. Ve recim yerine getirdikleri bu ceza hükmünü umumî kanun haline getirmişlerdir!.. Allah da ne yapmış? Bunlar ve kıyamete kadar bunların yolunda gidenler hakkında Maide Suresi'nin mezkur ayetlerini indirmiş, kendi kafalarına göre kanun koyanların kâfir, zalim ve fasık olduklarını beyan etmiştir.

Millet de aynı hükme tabidir:

Zannedilmesin ki, bu ayetler sadece kanun yapanlar ve bu kanunları mahkemelerde uygulayanlar hakkında nazil olmuştur, millet ise bundan muaftır. Hayır; küfür ve kâfir kanunlarının kaldırılıp tekrar Şeriat kanunlarının getirilmesine çalışmışlar, bu yolda mallarını ve canlarını feda etmeye hazır olmayanlar ve hele hele günümüzde olduğu gibi çağrıldıkları halde gelmeyenler ve hatta bu arada kemalist kanun yapanları da ve o kanunları mahkemelerde uygulayanları da destekleyenler; kemalist, demokratik ve parti kanunlarını desteklemek üzere mal verenler, oy verenler, mezkur ayetlerin hükümlerine girmiş, onları rabb edinmiş; kâfir, zalim ve fasık olmuşlardır. Tevbe suresi 31. ayeti bunun açık bir ifadesidir.

Ve netice:

Bu mesele ve bu nokta, o kadar dakik ve o kadar hassas bir meseledir ki, Kırkınıncılar gibi, birçok insanların ayakları kaymış ve cehennemî bir uçuruma yuvarlanmışlardır. Hocalarımız bu noktadan geçerken çok uyanık ve müteebbih olmaları elzemdir. Zira sistem olarak ve bir kaide-i külliye olarak, hadiseler hakkında ve herkes hakkında hüküm ve karar verme, hükümleri ve nizamları beyan etmek üzere ayetler inzal etme, ancak herşeyi bilen ve herşeye kadir olan, mülk ve melekutün anahtarları elinde olan Rabb'ülâlemin'e mahsustur ve Rabb'ülâlemin bu hakkı hiç bir kimseye vermemiştir ve hatta peygamberlerine bile vermemiştir. Ve böyle bir yetkiyi kendisinde veya başkasında görenler kendilerini ve başkalarını Allah'ın yerine koymuşlar ve müşrik olmuşlardır...

İşte böyle bir noktada bir hâkimin çıkıp sistem olarak Şeriat'ı terk edip Şeriat'ın gayrisiyle hükmetmesi kendisini kâfirleşmekten asla kurtaramaz! Hatta kendisinin bu hareketiyle günah işlediği, kendisinin verdiği hükmün hatalı, Allah'ın hükmünün isabetli olduğunu tasdik ve kabul etmesi, „La ilahe illallah“ demesi, namaz kılması ve oruç tutması bir fayda sağlamaz; küfre gitmekten ve mürted olmaktan kurtaramaz; canının heder, malının, mal-i ganimet olmasından kurtarmaz.

Cemaleddin Hocağlu (Kaplan) -Rh.a.-

Emîr'ül-Mü'minîn ve Halîfet'ül-Müslimîn

Hilâfet Devleti

Neusser Str. 418, 50733 Köln, Almanya

Tlf.: +49/(0)221/976553-0 Faks: +49/(0)221/976553-6

İnternet adresimiz:

<http://www.hilafet.org> ve <http://www.hilafet.de>

Faksla Bildiri Çağırma Servisi: +49/(0)30/20177000-6